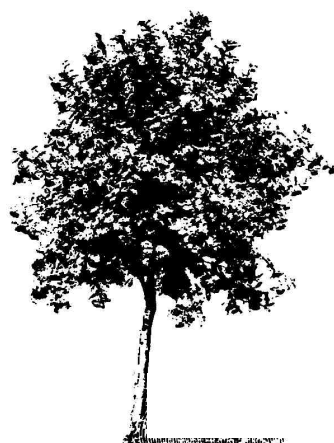

XIV OGÓLNOPOLSKI
KONKURS POETYCKI
im. MELANII BURZYŃSKIEJ

pn.

„**P**oezja
życiem
pisana”

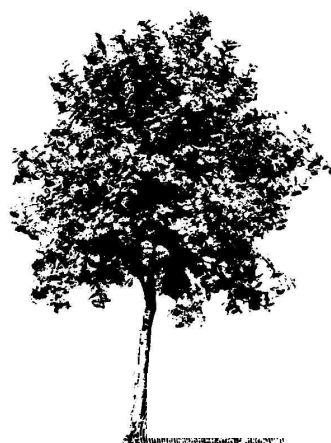

Mońki 2017

XIV OGÓLNOPOLSKI
KONKURS POETYCKI
im. MELANII BURZYŃSKIEJ

pn.

„**P**oezja
życiem
pisana”

Moniecki Ośrodek Kultury
19-100 Mońki
ul. Białostocka 25
tel./fax. 85 716 24 64
teatr@kulturamonki.pl
www.kulturamonki.pl

Mońki 2017

Wstęp

Barbara Pacholska

Redakcja

Katarzyna Namojlik

Korekta

Barbara Lewkowska

Wydawca

Moniecki Ośrodek kultury
w Mońkach, ul. Białostocka 25

Druk

Moniecki Ośrodek Kultury
w Mońkach, ul. Białostocka 25

**Wyciąg
z protokołu posiedzenia jury**

**XIV OGÓLNOPOLSKIEGO KONKURSU POETYCKIEGO
im. MELANII BURZYŃSKIEJ
pn. „POEZJA ŻYCIEM PISANA”**

Miejsce na ziemi

Jest takie miejsce na ziemi,
gdzie czas biegnie inaczej,
jakby wolniej.

Słońce wschodzi i zachodzi.

Ty znajdujesz chwilę
żeby przystanąć.
Mocno wciągnąć powietrze,
posłuchać ciszy.

Jest takie miejsce na ziemi,
gdzie ludzie częściej się śmieją.
Otwierają drzwi nieznanym,
siadają na ławce przed domem,
częstują sąsiadów pierogami.

Jest takie miejsce na ziemi,
nazywa się Podlasie.

Opowiadała mi o nim moja mama.
Podobno kiedyś, bardzo dawno temu
zgubiła tu kawałek duszy.
Odtąd często wraca
nad jeziora.
Szuka.
Szuka.
Na razie bezskutecznie.

A może wcale nie chce jej znaleźć?

Komisja w składzie:

1. Barbara Pacholska – animator kultury
2. Bożena Kupińska – dyrektor Gminnego Ośrodka Kultury w Jaświłach
3. Izabela Dąbrowska – kierownik Działu Promocyjno – Edytorskiego Wojewódzkiego Ośrodka Animacji Kultury w Białymstoku
4. Katarzyna Namojlik – instruktor Monieckiego Ośrodka Kultury

na posiedzeniu dn. 24 października 2017 r. po zapoznaniu się z nadesłanymi zestawami wierszy postanowiła przyznać:

W kategorii II

I nagrodę

Reginie Świtoń z Knyszyna za zestaw wierszy opatrzony godłem TUBEROZA

II nagrodę

Grażynie Cylwik z Białegostoku za zestaw wierszy opatrzony godłem AGA

III nagrodę

Januszowi Pyzińskiemu z Podgrodzia k. Dębicy za zestaw wierszy opatrzony godłem MALWA

dwa równorzędne wyróżnienia:

Tadeuszowi Charmuszcze z Suwałk za zestaw wierszy opatrzony godłem PÓJDŹKA

Annie Czartoszewskiej z Plewek za zestaw wierszy opatrzony godłem PESTKA

Przyznano również **Nagrodę Wójta Gminy Jaświły**:

Annie Piliszewskiej z Wieliczki za zestaw wierszy opatrzony godłem KARPIEL

W kategorii I przyznano wyróżnienie:

Michałowi Skowronkowi z Bytomia za zestaw wierszy opatrzony godłem WILK

Sens

Sens życia można odnaleźć
w pianiu koguta,
kolorze słonecznika,
zapachu jęczmienia.

W ciężkiej pracy,
grabieniu liści,
koszeniu trawy.

Wiesz o tym?

Kat. I

Wyróżnienie

WILK

Michał Skowronek (Bytom)

Dom

Są domy ze szkła,
w których nie spełniają się żadne marzenia.
Cisza przegląda się w lustrach,
choć jest martwa.
Po posadzkach ślizga się tylko wiatr,
ale i on robi to jakby od niechcenia.

Są domy z drewna,
w których śni się bezpieczne, piękne sny.
Na kanapie jest pełno okruchów,
rozmowy często trwają do rana.
Słychać śmiech i tupot stóp.
Pachnie zupa pomidorowa.

Który z domów jest Twoim?

Melan(cholijne) poezjowanie

Jesień idzie, nie ma na to rady... jak w dawnej piosence śpiewanej ongiś na Ogólnopolskim Turystycznym Przeglądzie Piosenki Studenckiej „Bazuna”.

Po pożółkłych liściach odgadłam, że nadeszła pora pochylenia się nad wierszami nadesłanymi na Ogólnopolski Konkurs Poetycki im. Melanii Burzyńskiej „**Poezja życiem pisana**” organizowanym nieustrudzenie od 14 lat przez Moniecki Ośrodek Kultury, dzielnie wspieranym przez GOK w Jaświłach. To obaj godni ambasadorzy popularyzacji twórczości Melanii Burzyńskiej.

A tu, mówiąc językiem mało literackim, klops. Spłynęło niewiele zestawów wierszy, z których lepiej by było, aby część z nich została w przepastnych szufladach autorów. Ale jest też kilka wierszy wartych zauważenia, bo sięgają do warsztatu i emocji patronki konkursu. Jedna z uczestniczek konkursu pisze:

*(...)ziemia jak matka
tuli czarnym skrzydłem
drugie darowane
Pegaz przypina.*

Jakże wyrazisty krajobraz zawarł w swoim konkursowym wierszu poeta:

(...)tam jeszcze tęskni opuszczony sad, stare studnie rozdają sakrament młodości(...)

Inny znów przywołuje pielęgnowane latami tęsknoty, zamknięte w sielskich obrazkach, z dawno zapomnianymi wiejskimi chatami, gdzie*(...)usnęła kukułka w starym zegarze(...)*, ale tak obcymi nowej modzie stawiania wydumanych willi czy nowobogackich bungalowów:

*(...)Tylko tu i tam popada w letarg chała
sędziwa z załzawioną na szybach kroplą tęsknoty.
Zmarszczek przybyło na czołach lip, wiernych drodze(...)*

Autorzy wskrzeszają zapewne dawno ostygle wspomnienia z dzieciństwa, często znojnego, jak mówi autor *(...) koledzy z klasy wołali na przerwie za mną pastuch* ale i „*durego, chmurnego*”, zaprawionego jednak poczuciem czegoś utraconego na zawsze:

*(...) i tylko mysz - lokatorka z pokoiku
porzucony rękopis rozczytuje
smakiem
tu pachnie poezją.*

Niestety, w tegorocznej edycji konkursu poetyckiego nie zapachniało mocno poezją, ale jesienią. Może zabrakło tzw. świeżej krwi, bo w kategorii I czyli uczestników do lat 16 zgłoszono tylko jeden zestaw. A szkoda. Czy w dobie wszechobecnych komputerów, smartfonów, Instagramów, Twitterów ect. poezja ludowa jest na zakręcie czy już umarła? Jak zachęcić młodzież do życia w realu a nie wirtualnej (nie)rzeczywistości? I czy dla nich, pisane z mozołem strofy poezji, mogą być jeszcze realem?

Jak *(...)chwycić chwilę, kruchy wachlarz babiego lata.* Jak?

Barbara Pacholska

Na Jaświlską nutę

Wieś królewska w deszczu błyska,
wiatr knyszyńskie gra melodie:
czuły jego cichy zaśpiew,
delikatny jego powiew.

Wnet kołyszą się łagodnie
drzewa na jaświlską nutę –
Anioł pośród liści tańczy,
choć ma stopy nieobute.

Poruszyły łądyżkami
maki i kąkole w łanie,
drozd prostuje pstre skrzydełka –
zaraz zacznie ptasi taniec.

Zabębniły ciepłe krople –
pod rynnami dudnią skocznie,
pies wywija piruety –
choć deszcz pada, nie odpocznie.

Krzak jaśminu się ugina,
garść białych płatków roni –
to gałązką w okno stuknie,
to bzom wdzięcznie się ukloni.

Kot do taktu głośno mruczy,
z wąsów iskry sypie suto
i ogonem zwinnie macha
jak dyrygent swą batutą.

Kogut zapiał – już w kurniku
odpowiada mu chór niosek.
Żwawo toczy się melodia
poprzez łąk złocistą rosę,

aż się niebo zasluchało,
aż się z chmury Bóg wychylił,
błogosławiąc z Wysokości
tej muzycznej, dziwnej chwili.

Słońcu kazał wyjść z obłoków,
aby w wiosce pojaśniało –
by się wszystkim muzykantom
jeszcze lepiej, skoczniej grało.

Zaraz z tęczy most zawiśnie
nad dachami, nad zielenią –
siedmiobarwny znak przyjaźni
między niebem oraz ziemią.

Promień w szybkach okien płąsa,
choć niebo wciąż zasnutę –
wiatr knyszyńskie gra melodie
na jaświlską, czułą nutę ...

Kat. II

Nagroda I

TUBEROZA

Regina Świtoń (Knyszyn)

Poetka Melania i śnienie

Co mi dzisiaj się przyśni jaśminową porą,
jaki zamek na piasku, jaki król w karocy,
jaki anioł przyfrunie nagle w środku nocy,
jakie drzewo zabłyśnie ciemną, mokrą korą?

W jakiej westchnę ciemności i na jakiej łące
mak dotykać mi przyjdzie zimnymi palcami,
jakich chabrów, kąkoli, rumianków aksamit
we śnie do mnie wyciągnie łodyżki pachnące?

Jaki deszcz rozkołysze płonki ponad groblą?
Jaką miedzą pobiegnę, jaką ścieżką losu?
Jaki deszcz mi zaświeci w gęstwie mokrych włosów,
jeśli klęknię wśród świątków, co niemo się modlą?

Jaki wicher mą suknie łątaną roztarga?
I czy Bóg mnie, spłakaną, przytuli w niedoli,
czy wyciągnie mi z serca igłę, która boli,
tak, że krzyczę – i echem frunie moja skarga?

W snach po srebrnych manowcach jak pątnik się błagam:
błagam Stwórcę, by zechciał zabrać mnie do nieba,
lecz póki co, dla Niego rankiem, jeśli trzeba,
wiersz urodzę – jak drzewo jaśniejące w pąkach...

W sejingowym domku

zachód krzesze płomienie
na oknach osłoniętych zazdrostką ciszy
u drzwi zamkniętych czeka

zastygłą przestrzeń *genius loci*
objął w posiadanie

puszka spłoszyła kocie mruczando
usnęła kukułka w starym zegarze
stół co misterną serwetę przechował
na głodną kuchnię spogląda
zadziwioną twarzą

ogień nie tańczy po drewnie
szyber swoje nuty rozsypał w kominie
kosarz w wianki zielne wciśnięty
kontempluje wspomnienia
i tylko mysz – lokatorka z pokoiku
porzucony rękopis rozczytuje
smakiem

tu pachnie poezją

Do Pani M.

A u nas jesień i znów *liliowy zakwitł wrzos*.
Odpłynęłaś w błękity, więc Ci donoszę, że czas
nie odbarwił wspomnień *chlebami pachnących*.
Kwiatami serce zawiadnęły niby motyle.
U nas *dzień jak co dzień i ciągną ludzie swój
wóz życia*. Tylko tu i tam popadła w letarg chata
sędziwa z zażawioną na szybach kroplą tęsknoty.
Zmarszczek przybyło na czołach lip, wiernych drodze,
co barwną wstęgą między witraże pół wtopiona,
trud żniwiarza koi czarą miodnego siodu.
Czy pamiętasz tę brzozę *wypędzoną z rajy lasu?*
Bogata szerokim horyzontem bursztynowe wici
posyła gasnącym klankom.
A kiedy rozgęgane pułki kreślą klucze na niebie,
ona wierzy, że drzwi *niepowrotu* otworzą, a Ty
z naręczem *ostatnich kwiatów*
nad Jaświlańską Ziemią uśmiechniesz się nadzieją.

Cytaty: Melania Burzyńska *Słowa jak chleby pachnące*

Dzwon

Tam, gdzie trawy do kolan, i się wije droga
pylną smugą, skręcając w niewiadome dale,
gdzie ku chatom prowadzi dębów ciemny szpaler,
dzwon kościelny uderza, wołając do Boga.

Nie zna słów jego serce, błyskające spiżem,
lecz ludwisarz je odlał, zatem wołać musi,
a w chatynkach ludkowie starońcy i głusi,
więc uderza najgłośniej! Wiatr powietrze liże...

Jadą wozy z turkotem, drudzy idą pieszo -
wnet niejeden na oba kolana uklęka.
W modrzewiowym kościółku lipowa Panienska
depcze węża i czeka!, więc wszyscy się spieszą.

Pachnie gorzkim kadzidłem. Kapie kropla wosku,
niby łza, co jest skargą pobrużdżonych twarzy.
Światło pada przez mały, skurzony witrażyk:
Iśni ornament z ambony z winogron i kłósków.

Śpi Dzieciątko na sianie – jest takie maleńkie!
Żal Go budzić – dokoła chór ściszonych głosów
czułe słowa modlitwy niesie do niebiosów –
ponad chmur wirowanie, w doskonały błękit.

Ksiądz, siwiutki jak gołąb, ma sutannę w latach –
zgrupowanym cierpliwie opowie na nowo:
Na początku wszystkiego pierwsze było Słowo,
które będzie królować aż do końca świata.

A gdy modły ucichną, umilkną organy,
każdy wróci jaśniejszy, z pokrzepioną duszą,
myśląc dzwony, co pilnie nawoływać muszą
i bogatych i biednych – równo wszelkie stany...

Obraz mojej wsi najpierwszej

Gdybym miała namalować obraz
mojej wsi najpierwszej.
To jakich użyłabym barw?
Co w oczach stałoby pierwsze?
Czy błękit czystego nieba?
Czy black and white brzoź smukłych
- strażników mojego domu?
A może zieleń ojcowizny
- bezkresnego, żywego dywanu?
A może żółć dojrzałego kłosa,
potu w południe, w żniwa?
A może brąz oczu ufnych,
które przykrywa końska grzywa?
A może czerwień jabłek w sadzie,
truskawek, dzikich czereśni?
A może fiolet jagód w przesadzie,
fiolet co noc, w noc mi się śnił?
A może rudość z ADHD
- wszechobecna, liściasta?
A może zwykła szarość
- długa jak ze wsi do miasta?

Jesień i ja

pająk topazy oczu wtula
w dłoń słońca
nić ciepłych wspomnień przędzie
na kołowrotku jesieni

otrząsam z ramion ażur
bladych sieci
słucham country wiatru

forte fortissimo...
szał natury niczym huk
wzburzonej fali

na parkiecie ogrodu
oddane tancerzowi drzewa
uściskiem ciał splecione
w całość jednolitą a potężną
uginają się prężą jakoby w walcu
co etiudą barw pulsuje
rozmarza kołysze

na toń żywiołu rzucona
pod promiennym żaglem
płynę w oczarowaniu

chwytam chwilę –
kruchy warkocz babiego lata

Nagroda II

AGA

Grażyna Cylwik (Białystok)

Sny Jaświlskie

Sabat

dziś spotkanie
w tygielku słowo wymłócę
rozwieszę na drzewie

poetki w kole przysiadły
czytają poprawiają
wers piszą od nowa

zbierają gwiazdy
do koszyka
zakwitną w ogródku
szczęściem

księżyc w rogal się złożył
„w chyżej czasu łodzi”
odwiezie przed świtem

Wyróżnienie

PESTKA

Anna Czartoszewska (Plewki)

Bose wspomnienie

Już małych stóp nie odbiję na pisaku,
nie skaleczę ich o kamienie,
asfalt ciepły wszystko przywłaszczył.
Pozostało bose wspomnienie...

Już moja Ojczyzna inną,
inną i ja dziś jestem.
Kiedyś szłam,
dzisiaj biegnę,
niosąc ze sobą wiersze.

W drodze

Pamiętam kocie łby
i gawrony w drodze do „Gawron”.
Pamiętam jak zimny deszcz mżył,
gdy mała do świata szłam pieszo.
Pamiętam goniące psy
i serce zastygłe na chwilę.
Pamiętam też pachnące bzy
i w słońcu tańczące motyle.

(„Gawrony – pierwotna nazwa mojej wsi rodzinnej)

Poranek

mucha na tarasie łysiny
robi gimnastykę poranną
kępa ostów groźnie się jeży
już ze śmiechu się krztusi
żuchwa płotu wyszczerza
kły sztachet spróchniałe

na podwórku kura ostrzy
zgodniałe oko jastrzębia
niefrasobliwym gdakaniem
samotny świerk dzięcioła
wabi kornikiem drukarzem
łyżeczka w szklance herbaty
próbuję naśladować skowronka

skiby pulchnieją skruszone
koszmarnym snem o bronach
gęstnieje z traw tkany dywan
w falujących szuwarach
kaczki krzyżówki piżmak
podgląda jak płeć krzyżują

zza horyzontu piłka słońca
wtoczyła się na boisko nieba
krople rosy niczym baletnice
tańczą na linie z pajęczyny
kret w futrze dostojnika
podpisuje nowy kontrakt
na dostawę tłustych pędraków

sroka z wyszukaną elegancją
skrzeczy na wybiegu wiosny
topik cumuje na tafli stawu
ze splątanych łodyg moczarki
wychyla się na dwie piędzie
zielone żab zdumienie

Pegaz

na skrzydłach
zaduma usiadła
pracą orze słowo
daje prędkość życia

w miłość do ludzi
wplata radość i cierpienie

wiersz piszę pod niebem
oczy chaty zaglądają

ziemia jak matka
tuli czarnym skrzydłem
drugie darowane

Pegaz przypina

Muza

czuję strofę wiersza
piszę
o kromce pachnącego chleba

słowo wybiegło na słońce
przypina do życia wers

wiatr posłał je w świat
rozproszył złote listki

Muzą jesteś Jaświłska Damo

twoje ręce spękane
w oczach ziemi pył
w sercu żar płonie

myśl krąży
nad
kartką z ołówkiem

Żal za minionym

ogromna grusza
z brzemieniem gruszek
pod nią ławeczka
chwiejna drewniana
na niej staruszek

okiem wyblakłym
błądzi po niebie
mrucząc pod nosem
czy to do gruszy
czy to do siebie

nieba lazur powoli
niepokój zasnuwa
z brzoźowej chmury
piorun uderzył
w serce natury

nie ma już gruszy
ani ławeczki
ani staruszka
nam żal za minionym
zastygł na ustach

Wyróżnienie

PÓJDŹKA
Tadeusz Charmuszko (Suwałki)

Tam serce moje

serce moje zostało
na tych polach zielonych
co do drogi do nieba
kłosami sięgają

w tych zagajnikach
gdzie co roku na nowo
odkrywałem smak
czarnych jagód

na wąskich miedzach
gdzie na źdźbło trawy
nizałem pachnące
poziomki

w lazurowych stawach
gdzie karasie błyszczą
jak bursztynowe
klejnoty

na szorstkich ściemiskach
gdzie słońce smugami
do snu kładzie
wieczorem

serce moje zostało
na liściu babki zwyczajnej
a ja z trudem wzrastam
w mury miasta

Nagroda III

MALWA
Janusz Pyziński (Podgorzie)

Kłós

kiedy rozchylasz otulinę dłoni
oddając ziarno
w czuły dotyk ziemi ciepła i powietrza
szelestem czytasz ciszę
nabrzmiałą od nadmiaru znaczeń
między sinymi wodami filozofii nieba
a piaszczystą drogą anatomii stołu

a gdy jako dziecko zacznie ozimną wzrastać
wiatr wrzuci w rolę rozpleniony ogród
o modrych oczach w czerwonych sukienkach
- roztańczone stygmaty roztargnienia Stwórcy
które też przecież skielkowały z ziarna
jak ze szpiku kości krew w żywych organach

spróbuj popatrzeć na to z oddalenia
jak z kolan podnosi się łąn
jak się wyklasza zmieniając konsystencję
z soczystej zieleni w połączany kłós
adorujący hostię słońca relikwią skowronka
- najcichszy z najgłośniejszych dzwon

zanim wypełni nasze stopy ściernią
spichlerze ptakom niebieskim otworzy
niepokojąco znajomym szuraniem kroków
zrodzonych podprogowo nie dających się wepchnąć
w krótko przyszyżoną trawę ani złożyć
z rozbitych fragmentów przestrzeni

w woń opłatków łamanych
przez te same dłonie
na czas przed i posierpniowy
pachnący czymś co rośnie
tylko w takich jak ta stronach
ścierając z policzka domu
toczącą się lżę
gdzieś tam pomiędzy wtedy a teraz

gdy już skrzypiący krzyk gęsi na klucz zamknie niebo
i zmarznięty Janko Muzykant powierzy smutek różańcom
niosąc na ramionach cały ciężar słońca ze stogów zbóż
w podkrążone zorzą oko widnokregu
gdzie rozkoszą jest
błądzić po bezdrożach pól poprzez ściernisk dywan
by wonne psalmy nanizac jak koraliki przeżyć
na niteczki wspomnień

Krajobrazy

Nie pamięta krzyżowej drogi ścieżka do pól,
ani powrotu z przewodnikiem pszczoł pod lipę,
gdzie słowa kroplami miodu sączą cień,
a zsiadłe mleko zatrzymuje godziny,
wysiadując na progu rozmowy o życiu.

Krajobraz pelargonii
cierpliwie rozsupluje sznurówki okien.
Cień Chrystusa przybity do krzyża nad drzwiami,
z wytartym grzbietem kot, wydeptuje skarpetki
na drugą stronę mruczenia.

Na śnieżnym płótnie ściany kilim malw,
i pielgrzymi szlak słodkiego zmęczenia,
pątników z odległej pasieki w zakurzone smugi słońca.

Wraca w pamięci czas i cień, w splotach słonecznych rośnie dom,
a w rzeźbionej kornikami dzieży, miesi matka zacyzn dni,
stoję liczący krzyk gęsi jako własny, wzbierający żalem,
że to już wszystko wyzute z najpiękniejszych brzmień,
nad epitafium tamtych miejsc, w trawach pachnących pościelą.

Rozbija się gliniany dzban,
potykają się oczy o fotografie w sepii.
Pisklęta szykują się do własnych gniazd.
Chustka z białej rosy zdobi twarz, stroi głowę w lata.
zapachy niosą się niczym echo, po krańce drogi, po szczyt drzewa.

Wszystko co nade mną, ściele się pode mną, i z pustką się miesza,
niczym puls ziemi z dudnieniem młota w kuźni Hefajstosa.
policzone plony, policzone błędy.

Czas nie pachnie już słomą i młodym ziarnem.
ze skroni chaty, dożynkowy wieniec schodzi pod sklep,
gdzie chłopci przepijają ostatnią wypłatę za sprzedany zagon.

Tam jeszcze tęskni opuszczony sad,
stare studnie rozdają sakrament młodości.
Trawa umie rosnać i głosić zieloność,
w poszukiwaniu pod bielą śniegu,
straconego czasu konwaliowych objawień.

Z jarmarku

Z tamtej stromy nieba śpiew i turkot wozów
z jarmarku wracają znajomi
jeszcze nie rozróżniam głosów lecz wiem co mi wiozą
na sianie w półkoszkach leży moja przeszłość
jak strzecha z zasuszonych chabrów

Kolorowy odpust dłoń
wyciąga się sama
po druciane pierścionki
(dzisiaj w remizie poświęcenie wieńców
w pola nikt nie wychodzi
na telebimie żniwny znój
sprzed lat trzydziestu paru)

Smak ogórkowej wody miesza się z wołaniem
przykościelnych dziadów
miałem tam swoje miejsce przed kramem
zanim koszyki supersamów
zrobiły mi miejsce w kolejce po chleb

(dzisiaj wieczorem będzie dyskoteka
kolorowych kogutów przygluchych uliczek krzyk
pod sklepem chłopci przepiją
ostatnią wypłatę tęsknoty za orką
stosy pustych butelek
wchłoną żal sprzedanej działki)

A do mnie już jadą tamte konie sprzed lat
siwki bułanki kasztanki
perspektywa czasu ze starych obrazów
na których zapomniany malarz
zostawił ślad świata
i odszedł na swoją stronę nieba

Skąd wiatr przynosi wspomnienia i rozwiewa mgłę
gaśnie już telebim światła dyskoteki jeszcze tańczą świt
odjechały wozy kolorowych jarmarków

Pozostały sny

Tylko sny